

Zpráva biskupa Lukáše Bujny na diecézním shromáždění 25. 10. 2025 v Plzni

Milé sestry a milí bratři,

když se prezentují výsledky práce, bývá zvykem chlubit se úspěchy. Někteří tomu v církvi říkají, že „vydávají počet“, ale za zbožnými slovy – možná i nevědomky – se může ukrývat touha po uznání a obdivu, potřeba předvádět se, dokazovat něco druhým i sobě. Už proto jsou mi blízká slova apoštola Pavla: „Já se však za nic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista.“ Ježíšův kříž totiž na jeho současníky působil jako tragický neúspěch. Prorok a divotvůrce, za nímž se táhly zástupy, které by ho rády měly za krále, umírá nahý přibitý na dřevě, v krutých bolestech, opuštěný, vystavený posměchu a nenávisti.

Jenže bez kříže by nebylo vzkříšení. Bez kříže by se neukázala hloubka lidského odcizení Bohu a božské jiskře ve vlastní duši. Neukázala by se ani velikost obětavé Boží lásky, která uzdravuje a zachraňuje člověka a tvoří z něj novou bytost, žijící přes všechny další pády a bloudění z nevyvratitelné pravdy, že jí bylo odpuštěno a je milovaná a přijímaná v Božích očích taková, jaká je. Takže co mi brání mít se rád, ačkoli nejsem vždycky a ve všem úspěšný, a naopak v mnoha ohledech selhávám? Co mi brání mít rád ostatní lidi a soucítit s jejich složitostí a rozporností, kterou pozoruju i na sobě a nesnažím se ji už násilně zahladit za tu cenu, že bych oddělil a umrtvil část sebe samého, možná právě tu část, z níž jsem mohl čerpat vitalitu a radost?

Následovat Krista znamená nést kříž a přijímat neúspěchy jako zdroj paradoxního požehnání a skryté síly, která se projeví, až přijde její čas. Znamená to akceptovat, že nejsem a nikdy nebudu takový, jakého si mě vysnilo moje okolí a jaký bych se sám chtěl vidět, abych si připadal důležitý, správný a významný, prostě kladný hrdina. Znamená to přestat popírat život a vyzobávat si z něj, čím bych se mohl před vámi pochlubit. Za svůj největší úspěch považuji, že mám kolem sebe lidi, kterým důvěřuji, mám je rád, vážím si jich a vím, že se nemusím bát pověřit je i náročnými úkoly, neboť odpovídají jejich schopnostem, které sám nemám.

Jako nejdůležitější na své práci vidím, abych vás dokázal motivovat k rozvíjení vašeho vlastního potenciálu. Což se týká nejenom týmu na úřadu naší diecéze, ale celého duchovního společenství naší církve. Pokud už vůbec mám používat kategorie úspěchu a neúspěchu, pak úspěch mé služby a dočasného působení ve funkci biskupa bude spočívat ve schopnosti motivovat vás k přijetí kříže jako živoucího principu křesťanské cesty, na níž zrajeme a rosteme k plnému přijetí svého lidství, jehož dokonalou podobu spatřujeme ve tváři Ježíše Krista, zamilovaného do nás do té míry, že za každého z nás nasadil život a svým životem nás obdaroval.

Ohlížím se za uplynulým rokem a přijímám neúspěchy. Nepodařilo se spustit kurz pro laické kazatele a kazatelky. Nepodařilo se připravit komplexnější reformu odvodů z náboženských obcí. Až na krásný nástěnný kalendář a pravidelné newslettery

(vycházejí čtvrtletně) se nepodařilo připravit k vydání žádnou větší publikaci. Nepodařilo se uskutečnit diecézní pouť do Itálie. Nedaří se rychle obnovovat rady starších. Naléhavé záležitosti nás často natolik zahlcují, že nebývá snadné stanovit si priority, čemu je důležité věnovat se s dlouhodobou péčí a systematicky. Chybějí lidské síly i finanční prostředky na opravy či přímo záchranu církevních objektů, pro které v některých případech jen těžko hledáme smysluplné využití, v němž by nebyl jen čistě ekonomický přínos, ale také vazba na hlavní činnost církve, na její poslání jakožto Božího lidu, jenž má svědčit o proměňující síle Kristova evangelia.

Dělá mi však radost, že se daří obnovovat vztahy a vzájemnou důvěru, která by mezi lidmi, oslovujícími se „bratře a sestro“, měla být samozřejmostí, ale všichni víme, že není. Je velikou výzvou umět kultivovat vztahy i tam, kde spolu nesouhlasíme, kde panuje různost názorů a pohledů, která je ovšem vždycky lepší než vynucená uniformita nebo mlčení ze strachu z postihu či odsudku.

Jestliže budu mluvit o úspěších, musím ihned říci, že jde vždycky o úspěch společný, týmový. Někde jsem k němu svou troškou přispěl, jinde jsem mu aspoň nepřekážel. Loni jsme znovuotevřeli náš nádherný plzeňský kostel a zasvětili jej Kristu dobrému Pastýři. Stal se místem duchovního i kulturního života. Sousední diecézní dům, nazvaný *Collegium Agape*, byl po náročné přestavbě v letošním roce úspěšně zkolaudován a nyní již plní svou hlavní funkci ubytovacího zařízení pro vysokoškolské studenty. Dům poskytuje i zázemí pro pořádání diecézních akcí, jako byla například konference *Církev a společnost*, na které zazněly příspěvky z oblasti historie, sociologie a prevence zneužívání moci v církevním prostředí.

Daří se postupně zvyšovat příjmy diecéze a snižovat hospodářskou ztrátu. Do loni zřízeného investičního fondu, od něhož si v blízké budoucnosti slibujeme zajištění solidního základu pro mzdy našich zaměstnanců, jsme sice letos kvůli neočekávaným výdajům vložili méně peněz, než jsme původně plánovali, ale zato jsme pozitivně překvapeni vyšším výnosem, než s jakým jsme si troufli kalkulovat. Ukázalo se, že investice do fondů je lepší cestou než investice do nemovitostí, neboť majetek v některých případech může být nadbytečnou zátěží, se kterou vždycky budou spojené starosti a náklady.

Úspěšně si letos vede náš hudební *Festival Harmonia Caelestis*, který si díky šikovné propagaci – a především díky kvalitní produkci – nachází svoje místo na kulturní mapě Plzně. Cítím hrdost a vděčnost, když mohu sledovat rozmanité aktivity a projekty v náboženských obcích, kde se daří dobrému dílu. Je to povzbuzením i pro ostatní, aby nerezignovali a probudili v sobě naději, že Bůh nad námi nezlomil hůl. Věci se mohou dát do pohybu. Této naděje se držím i díky vám. Za to vám ze srdce děkuji a vyprošuji vám, ať Duch svatý uvádí do plnosti života každého z vás!